Ч. 115. Середа 7 червня (25 мая) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмініcтрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за злоЖенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Стан здоровля Цісаря. — Франция а Ішпанія в справі марокканьскій. — Подорож султана до Солуня. — З Далекого Всходу.

„Korresp. Wilhelm“ доносять: В часі обох днів Зелених сьвят Цісар мав ся дуже добре і зовсім не можна було уважати єго пациєнтом. В ночи спить спокійно і має дуже добрий апетит. Вчера ціле рано уділяв авдиєнций.

З Мадрида доносять, що з причини заворушень в околици Ель Кеер і Лярраш (в Марокко) відплили до Лярраш два кораблї. Войско висяде на сушу аж тоді, коли ішпаньский консуль узнає то за потрібне.

Супротив тої вісти парискій „Temps“ дуже остро критикує зарядженя видані ішпаньским правительством в справі марокканьскій і так пише: Не підлягає вже ніякому сумніvови, що в своїх заходах в Марокку руководить ся Ішпанія ворожою завистию супротив Франциї, що стоїть в суперечности зі спільним дїланєм, предвидженим в договорах.

Ті договори суть впрочім обосічним оружием супротив способу, в який Ішпанія толкує їх. Заки поступить нарушенє цілости Марокка за далеко, повинно ішпаньске правительство перечитати артикул 123 договору в Альжесірас. В тім артикулі є постановлено, що на случай суперечности межи приписами давнійших договорів а договором в Альжесірас обовязують приписи того послїдного договору.

Бувший угорский міністер справ внутрішних, рішучий прихильник загального права виборчого в Угорщині, вибраний послом до угорского сойму, яко наслідник убитого недавно братьми Чіліньскими провідника селян Андрея Ахіма в Бекеш Чаба мимо всяких перепон і насильств мадярских властий. Само вже імя Кріштофі є проґрамою і боєвим окликом і ділає так сильно, як ніхто инший в Угорщині. Ще яко міністер внутр. справ підняв прапор загального виборчого права, котре в Угорщині означає розрив з дотеперішною шляхотскою оліґархією, з безправством широких народних верств, з політичним гнобленєм немадярских народностий. Загорілість, що веде непастанну боротьбу против держави і династиї, черпає свою силу тілько в теперішнім упривілейованім виборчім праві, яке виконує ся найстрашнійшими способами. Тимто виборча реформа, якої бажає Кріштофі, змагає до основання нової, щасливійшої і мирнійшої Угорщини. Після уступленя Кріштофого всі єго наслідники змагали до проволоки і ударемненя виборчої реформи. А при всім тім ся справа не зійшла з дневної черги і не може затихнути, бо всї змаганя угорскої політики переняті сею справою або за, або против неї. Тепер війшов до угорского сойму апостол сеї проґрами. Мадярска оліґархія викляла сего сьміливого політика і люто переслїдувала єго, та уживала всїх неможливих способів, щоби повалити єго. Однак вибір єго і инші обставини стають як раз певним доказом, що не тілько не вспіли зломити єго популярности, але ще більше її скріпили. В єго особі виступає небезпечний противник в соймі мадярских верховладників, а злочин сповнений на селяньскім провіднику Ахімі зродив зелїзного лицаря, котрий мадярскій можновладї наробить чимало клопотів.

З Константинополя доносять, що султан розпочав вже свою від давна заповіджену подорож до Альбанії. Именно вчера по полудни всїв султан в Константинополи на воєнний кружляк і від'їхав до Солуня. Населенє живо єго витало. В єго товаристві є двох синів, великий везир, міністер маринарки, міністер справ внутрішних і просьвіти, та бувший міністер скарбу Джавид. Міністер війни, котрий також мав супроводити султана, відложив в послїдній хвилї свою подорож до пізнїйшого часу. — По тій подорожи султана надїє ся турецке правительство великих успіхів в успокоєню Альбанії.

11)

Славні купелеві місця в Европі.

(Після Кляра, Штайна, Вебера і др. — зладив К. Вербин).

(Дальше).

Коли на двірци зелізничім, побіч котрого знаходить ся й електричне заведенє, сядемо до трамваю і поїдемо до міста, то зараз на єго границі побачимо, що знаходимо ся ніби в якімсь розкішнім огороді, в котрім чоловікови не спішно і він би лиш волочив ся по нім, бо тут на всїх улицях і дорогах обвіває єго така приятність, яка хиба могла єму доси лиш приснити ся. Всюди знаходимо ся рівночасно ніби в якімсь місті, ніби в якімсь парку. Дороги і стежки мов би в лїсї, алеї і огороди окружають будівлї в долині і ряди домів, що піднимають ся терасовато щораз висше, підчас коли онтам на горі з грубопенного лїса визирають всїлякі архітектонічні прикраси і ніби ваблять до себе. Навіть то, що конечне, прибирає тут міну якоїсь розривки, ніби поважно усьміхає ся, от як приміром той малий ратуш, в котрім богато працюють, в котрім з кождим роком щораз більше сушать собі голову над тим, які би то завести ґіґієнічні улїпшеня. Почта і инші урядові будинки припирають скромно до віль і домів для забави. Католицка головна церков, що видніє ся на площи понад кольонадами Крайцбрунен, то найвеселїйший дім Божий. Она має оріґінальну основну форму осьмигранника, з котрого піднимають ся дві вежі, а позаду будинок нагадуючий театр; своїми осьми боками звернена она до тїнистих стежок парку, котрі тут сходять ся. Хороша протестантска церков скрита ціла в лїсї, а російска православна церков мов блискуча забавочка сьвітить ся під зеленим сосновим лїсом. Єї золота баня, що поблискуєсь здалека, то дарунок російского царя, а великий престол в середині, збудований в російскім церковнім стилю фондами якогось високого російского достойника войскового. Видїлова школа в Маріенбадї, котре лише що від 1866 р. стало містом, виглядає мов палата і стоїть зовсїм на рівні з сусїдним касином. Але нїчо, зовсїм нїчо від найбільшого до найменшого будинку не псує тут враженя тої лагідної розкоші, яка тут надає тон всему.

Коли би хтось хотїв надавати стиль тутешним будівлям після вітчини купелевих гостий, то повинен би то бути не грецкий лиш оріентальний стиль. Найбільше число купелевих гостий доставляє східна часть монархії, Угорщина, Румунія, Галичина і сусїдні з ними краї. Жерело Крайцбрунен стає в місяцях липни і серпни межинародним кусником землї, на котрім найбільше впадають в очи горді Американцї і пейсаті Галичани в довгих халатах. Тоті халатники Галичани жиють тут впрочім зовсїм окремим житєм: они держать ся зовсїм здалека від прочого купелевого сьвіта, мають свої окремі готелї і реставрациї і мешкають собі спокійно при однїй улици, що веде від Крайцбрунен до Бельвю. Они творять тут самі про себе окрему громаду, члени котрої держать ся вірно і завзято своїх давних переказів і звичаїв.

Але що робить Маріенбад попри єго цїлющі жерела так знаменитим купелевим місцем, то безперечно ті лїси, по котрих можна так вигідно ходити і уживати не лиш сьвіжого воздуха але й всеї тої розкоші, якої подає природа, підготовлена до того людскою рукою. Там ходимо поміж старими як сьвіт лїсними деревами над журчачими потоками, у воздусї наповненім озоном, в значній висоті, де навіть підчас спеки повіває здоровим холодом. Там радуємо ся запахом живиці, співом соловейка, можемо иноді побачити вивірочку, як перескакує з галузки на галузку, а коли добре поскоримо то можемо зайти таки в лїсну глушу, але мимо того культура нас нігде не опускає, ходимо всюди по стежках вирівнаних мов паркети, знаходимо всюди вигідне місце до спочинку.

В маріенбадскім лїсї весь сьвіт як у себе дома; там сходять ся, витають ся, там познакомлюють ся. Кольонада коло Крайцбрунен зрана то ніби лиш якась торговиця, то ніби біржа або якась велика робітня. Випити своїх дві або три чарки цїлющої води, походити при звуках музики — то ніби велика робота цїлого дня; до неї стає кождий без ріжниці стану у великий і довгий ряд; всї поступають мирно і згідно гусаком наперед, щоби дістати ся до жерела цїлющої води. Хто встане о 5 год., той може залагодити сю торже-

„Berl. Tageblatt“ доносить з Владивостока, що в однім з пограничних хіньских міст зібрано в послідних часах значнійше число хіньскої кінноти. Кіннота та не відбуває однако ніяких маневрів ні вправ. Супротив того здогадують ся, що Хіна числить ся поважно з можливостию війни з Росиєю і тому громадить на пограничу войска.

В Шанґаю утворила ся міліция для охорони торговлі. Подібні „народні ґвардиї“ утворили ся в Юнані, Кванґсу, Квантуні, Ганані і инших провінциях хіньских. Ті войска на случай війни стануть войсками правительственними. Між собою не вільно їм вести борб, але вільно взаїмно підпирати ся. Раненим або родинам убитих в борбі з приказу правительства виплачує державний скарб ренту або відшкодоване. Інструкторами ґвардиї суть офіцири хіньских войск.

В часі мира ґвардия творить поліцию торговельну, платну торговельними палатами, Оружиє дає правительство.

Новинки.

Львів, 6 червня 1911.

— Стан здоровля Є. Е. Вп. Митрополита ґр. Шептицкого в неділю погіршив ся був о стілько, що горячка знов збільшила ся була і покликано лікаря проф. дра Шрама. Вчера, в понеділок рано горячка знов зменшила ся була.

Нинїшний бюлетин звучить: В станї здоровля Є. Екс. Митрополита ґр. Шептицкого все ще нема поліпшеня. Запалене судин жильних і лімфатичних розширило ся і в наслідок того горячка все ще єсть висока.

— Іменованя. П. Мінїстер судівництва переніс нотарів: дра Константина Ліповского з Крешовиць і дра Тадея Стажевского з Підгіря обох до Крякова, Юліяна Шпорна з Кент до Підгіря, Станислава Круковского з Виснича до Крешовиць і Антона Бара з Затора до Кент.

— Конкурс. Головний Видїл Руского Товариства педаґоґічного у Львові, ул. Мохнацкого ч. 12 розписує отсим конкурс на принятє питомців до бурси Товариства ім. Кард. Сембратовича при ул. Потоцкого і філії бурси при ул. Вірменьскій ч. 2 на рік шк. 1911/12.

Приймати муть ся ученики ґімназиї, сини членів „Руского Товариства педаґоґічного“.

Услівя принятя:

1. Батько (опікун) мусить бути членом „Руского Товариства педаґоґічного“.

2. Кождий питомець мусить бути зовсїм здоровий, що потвердять лікарскі оглядини з початком шк. року.

3. Управа бурси прийме лише добрих і пильних учеників, котрих успіхи дають повну запоруку, що они скінчать ґімназию. Першеньство мають відзначаючі ученики.

4. Батько (опікун) петента буде точно платити умовлену оплату з гори, найменше по 24 К місячно. З сеї знижки можуть користати відзначаючі ученики, що будуть ценворами і сї що будуть брати участь в хорах.

5. Кождий питомець зложить при вступі одноразовий даток на інвентар, лікаря, купіль і пранє в сумі 12 К.

До подання о принятє треба долучити:

1. Шкільне сьвідоцтво петента з послідного півроку

2. Заяву, в котрій батько (опікун) ученика з'обовяже ся виразно умовлену суму за поміщене сина в бурсї кождого місяця точно з гори платити.

3. Сьвідоцтво убожества.

Кождий принятий питомець має заосмотрити ся в 8 пар біля, 4 простирала на сїнник, 4 під ковдру, 4 пошевки, 12 хустинок, 6 пар скарпиток, 4 ручники, (сїнник (1·80 м. довгий 0·80 м. широкий), подушку, ковдру і коц до накриваня, 2 порядні мундурки, плащ і 2 пари обуви. Зужиті в протягу року річи обовязаний питомець доповняти. Кожда штука біля має бути назначена початковими буквами назвища, а відтак числом визначеним Управою бурси. При вступі мусить кождий питомець виказати ся перед Управою, що все потрібне має, а коли6 не було все в порядку, може наразити ся на непринятє до бурси в послїдній хвилї.

Питомцям не буде вільно мати поза бурсою нїякого занятя лиш у виїмкових случаях лекциї за дозволом управи.

Поданє кождого петента з окрема адресувати так: „Управа бурси Руского Товариства педаґоґічного ім. кардинала Сембратовича у Львові, ул. А. ґр. Потоцкого ч. 95“, або „Управа філії бурси Руского Товариства педаґоґічного у Львові, ул. Вірменьска ч. 2.“ Подання вносити найдальше до 25 червня 1911. Управа прийме також учеників, що мають здавати вступний іспит до І. кл. Всї бувші питомцї мають опять внести подане.

— Поготівля лікарска в поїздах зелізничих. Від дня 10 с. м. на просторі межи Підволочисками а Карльсбадом при новім поїздї поспішнім буде ординувати лікар зелізничий, котрий особам, їдучим тим поїздом, на случай потреби подасть номіч лікарску. Лікар той говорить по нїмецки, по польски і по француски і буде мати при собі всї ліки і прибори потрібні на случай коли би хтось занедужав а буде ординувати в окремім пересїку. Новість тота буде поки що заведена в формі проби раз в тиждни.

— Головний видїл товариства „Просьвіта“ на внесене економічної Комісиї уділить кілька грошевих підмог для виобразования учительок домашного жіночого господарства. До подання, яке треба внести до товариства найдальше до 18 червня с. р., належить долучити сьвідоцтво з укінченя середних шкіл (учительска семінария, лїцей, ґімназия) та заяву, що петентка обовязує ся по відбутю студий в краю і заграницею коштом товариства на евентуальне жаданє головного видїлу вступити хоч на три роки в службу як учителька господарства при товаристві „Просьвіта“. За головний видїл товариства „Просьвіта“ *Іван Кивелюк*, голова, *др. І. Брик*, секретар.

— Самбірска філія „Сільского Господаря“ скликує на день 8 с. м. (в четвер) о год. 2 по полудни в „Бесїдї“ нараду в цїли обговореня справи заснованя в Самборі спілки для збуту худоби. Сподїваний референт о. Борачок директор Союза спілок для збуту худоби. — *Видїл.*

— Дрібні вісти. Черновецкий суд карний розписав стежні листи за якимсь Іцком Вайнгавзером з Топорівців, котрий допустив ся ряду обманьств і втік мабуть до Америки. Втїкач єсть низького росту, рудий, має зарiст, говорить по нїмецки і по руски. — Фабрика цикориї в Судовій Вишни не згоріла до тла

ственну справу до десять мінут; хто припізнить ся, той потребує пів години, щоби зі своєю чаркою дістати ся до жерела, а коли хоче щей другої, то мусить вже хиба спустити ся на людску милосердність або ґалянтерию.

Підчас сеї ранїшної глоти пхають ся всї: серед всеї елеґантиї жіночих тоалет, пробиває ся й демократия нашого тіла, якої навіть і найзавзятїйший аристократ не годен позбути ся. Там заступлені всї народи і стани, дама в найновійшій парискій тоалєті стоїть в ряді побіч міщанки з малого місточка, крилошанин побіч галицкого жида в халаті, ексцеленция побіч послугача, котрого найвигіднїйші з купелевих гостий вислали, щоби через єго руки дістати чарку води з жерела.

Снїданє, яке повинно відбути ся в годину по жерельній курациї, то великий марієнбадский клич. Всї, що хотять зійти ся, подають собі назву котроїсь з тих яких двайцяти каварень, що розкинені довкола по лїсах, в котрих купелеві гості споживають з великим апетитом свою каву і яйця варені на мягко в тім переконаню, що добре собі на то заслужили. Ті каварні уладжені дійстно з великим артистичним знанєм і старають ся заспокоїти всяку потребу, всякий ґуст, навіть всяку примху. Всюди в тих лїсних господах суть затишні місця і такі місця звідки представляє ся прекрасний вид, всюди можна дістати знамениту каву з молоком і мягкі яйця; гостям, котрі ходом зіґріли ся, подають шалї, щоби накрили ся і не перестудили ся, иншим подають стільчики під ноги, а тим, що хотїли би довідати ся, що діє ся в сьвіті, подають і ґазети. Всю ту послугу виконує гурма хороших дівчат в народних строях, котрі дуже зручно і жваво, иноді серед величезної глоти гостий приносять і подають все чого хто зажадає.

Около десятої години всї тоті „лїсовика“ спішать по гладких дорогах на долину, щоби там обмастити ся на чорно багонним болотом, парити ся в парі, або купати ся в студеній воді а відтак масувати ся. То по ранїшнім на питку коло жерела найбільша робота і найважнїйша що дня справа. В той спосіб старає ся кождий день в день „спасти з тїла“. Тож то дрожить кождий чоловічок, кожда жіночка перед тим Радамантом, судиєю при вазї, котрий або з усьміхом на устах і наставленою жменею сповіщає значну полекшу в житю на сїм сьвіті або неохотно сповіщає: „Зважили, зважили і — за тяжким знайшли“. Глота в сих купелях єсть незвичайно велика і хоч до старих купелевих домів добудовано нову купелеву палату, треба в тих заведенях, де не можна винаймити купелевої комнатки наперед, ждати иноді й цїлими годинами а гість, котрому дістало ся високе число, перебуває судьбу того, що зголошує ся на авдиєнцию і мусить доти ждати, аж перейде довгий ряд тих, що перед ним зголосили ся.

Монастир Тепль а марієнбадскі купелі.

Дуже мало хто з тих, що шукають в Марієнбадї пільги і виличеня, знає о тім, що він гостем не міста але сусїдного монастиря, котрий єсть властителем марієнбадских купелїв і старає ся о все що для них потреба.

Монастир властителем сьвітових купелїв? Так! Марієнбад єсть власностию монастиря Тепль. Лїси і жерела, купелї, ґрунти а навіть часть чиншевих домів то власність згаданого монастиря а дійстним володїтелем сих сьвітових купелїв єсть ігумен монастиря Тепль.

Марієнбад єсть розмірно молодим місцем купелевим. Перед 120 лїтами був там ще пралїс а єго жерела окружало дике галузє. Нїхто не зважав на ті жерела а против людий, котрі спізнали, що тоті лиш з великим трудом доступні жерела могли би вийти на здоровлє недужим і стати великим добродійством для цїлої запустїлої околицї, завелась ворожнеча і їх лиш висьміяли. В 1779 р. випробовав монастирский лїкар др. Нер цїлющу силу марієнбадских жерел, на котрі доси нїхто не зважав, а котрі що найбільше служили лиш до того, що з них добувано невеличку скількість ґлявберскої соли. Той муж науки був мимо своїх успіхів безсильним, бо тодїшний ігумен монастиря не хотїв нїчого анї чути о виставленю якихсь купелевих будинків і готелїв. Наконець по осьми роках удало ся др. Нерови видобути від ігумена позволенє виставити дві хати, в котрих як сказано в лїтописи, могли люди „від біди переночувати“ і одну купелеву будку, в котрій можна було „без перешкоди розібрати ся і убрати ся“.

Та й слїдуючий ігумен лиш в малій мірі підпирав наміри др. Нера, але єго секретарем був Каспар Райтенберґер, котрий широким своїм поглядом зміркував добре, що із сеї лїсної пустинї можна би зробити купелеве місце, котре недужим вертало ся здоровлє а місцевим жителям приспорило би богато добра. Коли він опісля став ігуменом монастиря, давав концесиї на будови, старав би о заведенє добрих доріг, о будову купелевого дому і мимо того, що другі єго товариші монахи тому противили ся, постарав ся у правительства о то, що Марієнбад признано публичним купелевим місцем і надано єму право політичної громади.

(Дальше буде).

як то первістно доношено. Огонь поницщив уладженя лиш в середній части фабрики і знищені части будуть направлені найдальше до двох місяців а фабрика піде знов в рух. — На ул. Короля Людвика знайдено срібну брошку а Василь Диба знайшов на ул. Городецкій срібний дамский годинник. — Якийсь урвитель напав онагди в Ринку на паню Литвиновичеву і вирвав їй ручну торбинку та втік, в торбинці було 90 корон. — П. Баран, замешкалий на Голоску великім згубив портмонетку з 10 коронами і войсковий пашпорт а Хаім Нільвер згубив золотий перстінь з чорним каменем, на котрім був виритий шляхотский герб.

— **Стережіть ся Циганів.** Суд повітовий в Комарні оголошує: Дня 27 цьвітня с. р. на порученє якогось Петра Гавриша, походячого з Комарна, відобрано циганці Зусі Пуцію́с, що кочувала разом з Циганами під Львовом, 7-літину дівчинку, позаяк згаданий Петро Гавриш розпізнав в ній буцім то пропавшу 4 роки тому назад доньку шевця Йосифа Качмарского з Комарна. Переведені ц. к. Судом повітовим в Комарні доходженя виказали, що Гавриш в своїм розпізнаню помилив ся; коли однак відобрана Циганці дівчинка, котра єсть білявкою о яснім волосю і говорить добре по руски а по циганськи лиш слабо уміє, сама каже, що єї Цигани вхопили, коли бавила ся на улици перед домом своїх родичів, то єсть підозріне, що в сім случаю має ся дійство з вхопленою Циганами дівчинкою. Дівчинка тота не уміє нічого близше розповісти про своїх родичів і місця де єї Цигани вхопили а каже лиш, що називає ся „Маринця“ а по циганськи „Бана“ та що має старшу сестру „Ганусю“, котра єсть також у Циганів.

Дівчинку тоту віддано до приюту Брата Альберта у Львові а фотоґрафічна знимка з неї знаходить ся в ц. к. Суді повітовім в Комарні. Коли би хтось міг подати якісь подробиці і навести на слід родичів тої пропавшої дитини, зволить зголосити ся до ц. к. Суду повітового в Комарні, при чім для інформациї додає ся ще, що Циганка Зуся Пуцію́с, від котрої ту дитину відобрано, мешкала через в якийсь час в охрестности Глинян в громадах Альфредівка і Погорільці в осени 1910 р. і мала при собі двоє дівчат та що до громади Альфредівка прибула вже з тими двома дівчатами та замешкала на якийсь час в хатах, полишених Циганами, котрі там були осіли.

— **Будівельна катастрофа в Києві.** В ночи з пятниці на суботу минулого тиждня прийшло в Києві до страшної будівельної катастрофи при М. Благовіщеньскій улици. При тій улици інж. Цейтлін будував великаньску каменицю. До півтора місяця вспів він вибудувати шести поверхову будівлю. Побіч сеї будівлі є лівобіч чотироповерховий дім, а правобіч старий одноповерховий домик Беренда. Беренд мешкав з жінкою і двома синами, 18-літним студентом університету й 14-літним ґімназиястом. В партері містила ся корінна торговля й молочарня. На подвірю є ще один деревляний дім, що складаєть ся з 11 мешкань. О 3 год. 20 мін. рано, коли всі мешканці дому Беренда спали, роздав ся страшний гуркіт, котрий збудив всіх мешканців сусідних домів. Студент Румский, що мешкав в офіцині, вибіг на подвіре і єго очам представив ся страшний вид. Цілий домик Беренда був засипаний румовищем, а правий єго бік був зовсім розтороцщений. В тій хвили вибігла на подвіре служниця Берендів і почала кликати о поміч. Небаром збігли ся на місце катастрофи сторожі і прохожі, котрі не зважаючи на небезпеку, кинули ся до засипаного дому. Діставши ся до пекарні в партері студент Румский серед румовища побачив голову служниці Сахнової. Відкопавши єї разом із сторожем, вивів єї з дому. Одночасно дали знати про катастрофу поліциї та пожарній сторожі й зателефоновано по ратункову стацию. Мешканці офіцини, переважно студенти, кинули ся теж ратувати засипаних. Діставши ся з великим трудом до мешканя Беренда, студенти впали насамперед до спальні старих Берендів. Обоє супруги засипані румовищем не могли рушити ся з місця. В сусідній комнаті, що прилягала до дому Цейтліна, спали оба молоді Беренди. Ліжко старшого було засипане румовищем на півтора аршина, а молодий з ліжком запав ся на партер до молочарні. Коли старшого Беренда добули з під румовища, був він уже без житя. Молодший був сильно покалічений, крім сего цвях пробив єму хребетну кість. Відвезли єго до шпиталя. По думці лікарів грозить єму параліж ніг. Ратункову акцию скінчено о год. 6 і пів рано. Вістка про катастрофу рознесла ся митю по цілім Києві і вже зрана товпи народа окружили розвалений дім. Небаром прибув на місце катастрофи ґубернатор Гірс, віцеґуберн. Кашкарев, прокуратор окружного суду Барндорф, слідчий судия 7 циркулу, ґубернїяльний інжинїр і инші. Поки-що годі ствердити дійстну причину катастрофи, та вже при побіжнім огляненю місця катастрофи впадало в очи страшне недбальство, з яким будовано дім. При будованю такого великаньского шестиповерхового дому конче треба було поставити бетонові підвалини грубі бодай на 2 і пів аршина. Замість того Цейтлін, велів зробити фундамент з тонкої верстви цеґли. Чим висше піднимала ся будівля, тим більше зростав тягар і фундамент не видержавши єго, осів. Се й було безпосередною причиною катастрофи.

Підчас сеї катастрофи, як доносять часописи, крім одного убитого було ще 7 тяжко поранених осіб. Інжинєр Цейтлін хотів втечи, але єго арештовано.

Телеґрами.

Відень 6 червня. Цїсар приняв нині на окремій авдиенциї болгарского короля. Тревала она 20 мінут. — Завтра по полудни переносить ся Цїсар з Шенбруна до віллї „Гермес“ в Ляінц.

Відень 6 червня. Цїсар завтра по полудни прийме в Шенбруні новоіменованого апостольского нунция о. Бавона на торжественній витаючій авдиенциї.

Відень 6 червня. Нині перед полуднем отворено завіщанє бл. п. Івана Орта, в присутности комісиї двірской. Справдешного завіщаня бл. п. архікнязь не лишив; відчитано лиш всїлякі леґати. В виду того після австрийского закона і домового закона Габсбурґів, одержать по одній третій части майна по відтрученю леґатів: 1) князї тосканські; — 2) архікнязї Леопольд Сальватор і Франц Сальватор; — 3) архікн. Людвик Сальватор.

Петербург 6 червня. Цар приняв вчера по полудни ново іменованого австро-угорского амбасадора ґр. Турн-Вальсассіну на торжественній авдиенциї.

Атини 6 червня. Палата послів приняла предложене о зміні конституциї. Посли повитали оплесками той вислід голосованя.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·18, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).